

fra Bygningsafgiften, og den Gang maatte Statskassen ganske sikkert kvittere en Del for at bringe nogenlunde Lighed til Veje, saa at en Ejendom ikke skulde komme til at svare større Skat end tidligere. Trods dette kan det ikke nægtes, at en hel Del større Købstadejendomme led ganske overordentligt ved, at man den Gang gik over til Ejendomsskylden og derved tabte, kan man sige, Formuer. Det er jo saaledes, at naar man erhverver en Ejendom, beregner man de Udgifter, man har ved at drive Ejendommen, og samtidig beregner man de Goder, Ejendommen bringer, og der er ingen Spørgsmaal om, at man til Udgifterne regner de offentlige Skatter, som hviler paa Ejendommene. Altsaa Skatten forøges, Udgifterne forøges, men derved svinder ogsaa Ejendommens Værdi betydelig. Nu talte den højtærede Minister for et Øjeblik siden her om, at med de stærkt stigende Priser var der jo virkelig ikke noget at beklage sig over ved Ejendomsskyldens Ansættelse. Jo, det er der lige godt; thi ved de stærkt stigende Priser har vi faaet en højere Ejendomsskyld. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) oplæste jo nogle Talstørrelser, og deraf ser vi jo, at det er ganske betydeligt, hvad Ejendommene er steget og dermed ogsaa den forøgede Skattebyrde paa dem. Nej, det var efter min Mening en Fejl — og jeg gjorde det gældende den Gang, da Ejendomsskyldloven var til Revision, og da vi fik den første Ejendomsskyldlov —, at vi skulde have disse Fradrag, thi Ejendommen er jo slet ikke noget Bevis for Indehaverens virkelige Skatteevne og Skattedygtighed. Den er kun et Bevis paa det Forhold, hvori den staar til andre Ejendommers Skatteevne. Derfor kan jeg saa lidt tilraade, at vi under disse Forhold gaar ind paa en Forøgelse af endogsaa 50 pCt. paa den nuværende Ejendomsskyld. Havde vi ikke været saa rundelige, da vi sidst havde Ejendomsskyldloven for — det var, saa vidt jeg husker, i Fjor eller i Forfjor —, at fastsætte et Fradrag paa 2,800 Kr. paa alle Ejendomme, havde vi nu haft betydelige større Indtægter af Ejendomsskylden, end vi har i Øjeblikket. Jeg staar paa det Standpunkt, at jeg vil fra raade dette Ting at billige en Forhøjelse paa 50 pCt. af Ejendomsskylden. Vi maa vel kunne finde andre Midler til at hjælpe den højtærede Finansminister med at faa, om ikke Balance i Budgettet, saa dog den Indtægt frem, som han har beregnet skulde fremkomme ved Ejendomsskylden.

Knuth: Naar jeg har bedt om Ordet i Dag, er det, fordi jeg for mit Vedkommende har et noget andet Syn paa Ejendomsskylden end det, der gælder for en hel Del Medlemmer af det konservative Folkeparti. Jeg vil straks forudskikke, at jeg i det hele ikke kan indse, at den Maade, hvorpaa man praktiserer Beskatningen i dette Land, er heldig. Jeg kan ikke indse andet, end at den i Almindelighed virker demoraliserende. Jeg kan ikke indse andet, end at naar Skattesystemet paa den ene Side skal være retfærdigt og paa den anden Side ikke skal virke demoraliserende, maa alle Skatter saa vidt muligt gaa helt til Bunds. Naar man laver Skatter paa den Maade, som man gør her i Landet, tror jeg nemlig, at man modarbejder alt, hvad der hedder Sparsommelighed i Befolkningen. For Øjeblikket og allerede i nogen Tid har det været saaledes, at naar man skulde have Penge, var der c. 30,000 Mennesker her i Landet, som maatte betale dem, og skulde man have flere Penge, skulde de samme betale nogle flere. Nu skal man igen bruge flere Penge, og saa skal atter de samme betale noget mere. Det er ikke den rette Ordning. Selvfølgelig skal man spidse Skatten saa meget af nedefter, at man ikke forlanger en Skattebyrde, der ikke kan bæres af de Medlemmer af Samfundet, som har daarlig Raad til at betale, men jeg kan ikke komme bort fra, at naar man indretter Skattesystemet her i Landet, saaledes som man gør, saa at Skatterne aldrig eller i hvert Fald for en meget stor Del aldrig naar til Bunds, fremmer man ikke den Sparsommelighed, som burde være naturlig i Folket. Hver Gang der sker noget, er den store Del af Vælgerne til en vis Grad uinteresseret i, hvorledes Statens Penge bliver brugt; det gør ikke saa nøje, siger de, vi skal ikke være med. Hvis Skatterne gik til Bunds, tror jeg, at man i Befolkningen vilde vække en Sparsommelighedsfølelse, der vilde give sig Udslag i, at man forlangte af sine Repræsentanter, at de var sparsommelige med Hensyn til Anvendelsen af Statens Penge. Forholdet er imidlertid dette, at de, som bestemmer, hvem der skal være Rigsdagsmænd, i Virkeligheden har en meget ringe Interesse for lidt mere eller mindre Sparsommelighed, fordi de ikke er med til at betale Pengene, de er kun med til at give dem ud, og væsentlig give dem ud til sig selv. Jeg har derfor kun med Uvillie set paa, hvorledes man i begge Ting optraadte,